144 Museologisk poesi

Gunnar Ekelöf (1907–1968), en av förra seklets största svenska diktare, var betydelsefull också som introduktör och tolkare av samtida utländska poeter. Så fanns i samlingen *Valfrändskaper* 1960 nedanstående omdiktning av den jämnårige W.H. Audens (1907–1973) *Musée des Beaux Arts*. Den återges med tillstånd av ALIS (Administration av litterära rättigheter i Sverige).

Gunnar Ekelöf

Musée des Beaux Arts

Gällde det smärtan tog de aldrig fel
 de gamla Mästarna: hur väl de insåg
 dess plats i mänskolivet; att dess timme slår
 när andra människor äter, öppnar fönstret eller bara slött går på;
 att, medan gammalt folk i passionerad vördnad väntar
 den underbara födelsen, det alltid måste finnas
 barn som inte just önskade sig den, men åkte skridsko
 på dammen bort i skogsbrynet:
 De glömde aldrig
 att även martyriets fasor måste ha sin gång
 så gott det går, i ett skräpigt hörn
 där hundarna som vanligt lever hundliv, medan bödelns häst
 står skrubbande sin bakdel mot ett träd.
 I Breughels "Ikarus" exempelvis: hur obekymrat
 allt vänder ryggen till åt olyckshändelsen, fast plöjaren
 gott kan ha hört det övergivna ropet, vattenplasket;
 men det var ingen olyckshändelse av vikt för honom; solen sken,
 som den var van, på ett par vita ben, försvinnande i grönt
 hav; och det vackra, dyrbara skeppet måste ha sett
 någonting häpnadsvärt, en pojke fallen ur skyn,
 men hade väl sitt mål och seglade lugnt på.